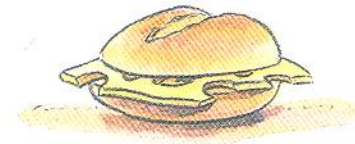




Присвячую Піко, який теж
любив канапки із сиром.
Дірк Генніз



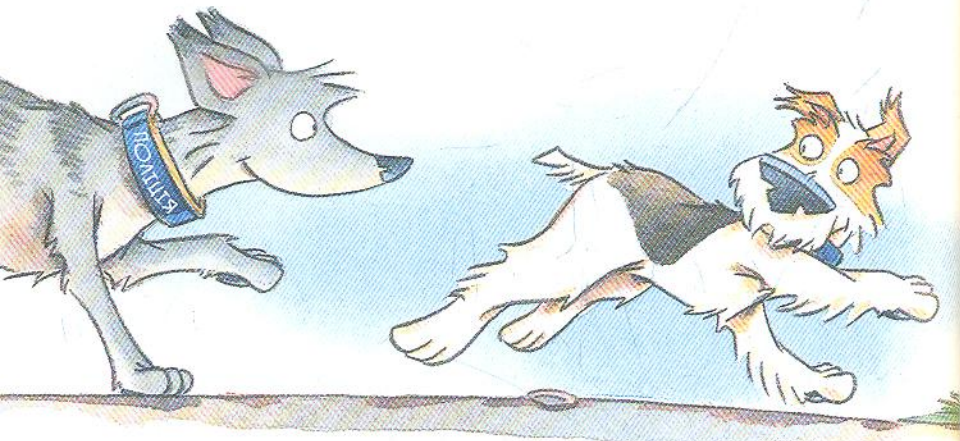
У ЖИВОТІ БУРЧИТЬ

Слухайте, мені дійсно подобається працювати поліційним псом, та інколи й подуркувати хочеться. Особливо в такому товаристві! Звісно ж, ідеться про Лулу. Я потайки за нею сохну. Хоча ви вже й самі здогадалися, чи не так? На щастя, я зустрічаюся з нею не тільки на тренуваннях поліційних собак. Її напарник Алекс — другака мого напарника Пауля, а він — найкращий поліціант на світі. Безсумнівно.

Зараз ми намотуємо кола парком. Якщо чесно, я намагаюся випереджати Лулу на два кроки, щоб вона оцінила мою спортивну підготовку. А ще — щоб до її носа долинав мій запах.



Відколи мого конкурента Гараса, який корчив із себе всезнайку, відібрали на програму підготовки службово-розшукових собак, мені доводиться викладатися біля Лулу на повну. УФ-Ф!

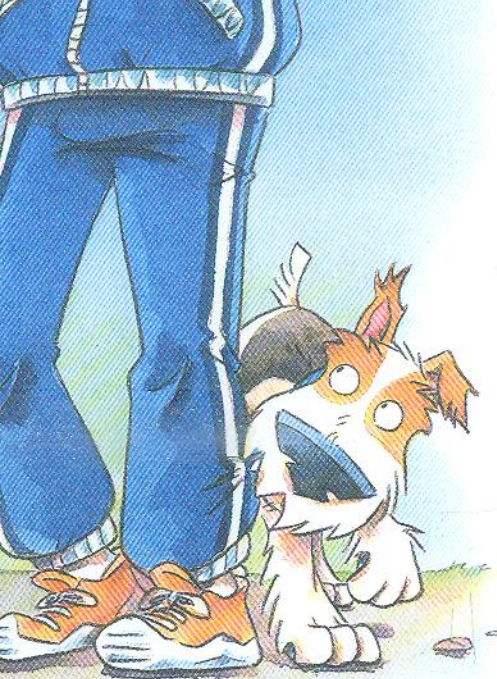


Шкода тільки, що ми з Лулу змушені триматися неподалік Пауля з Алексом. Скажу відверто: у нас, собак, значно більше сил та енергії, ніж у двоногих. Так-так: наздоганяючи злочинців, саме ми мчимо попереду.

Хоча, визнаю, я таки трохи захекався... Ми вже добігли до машини.
ПХУ-ПХУ-ПХУХ-Х-Х.

Алекс наливає нам із Лулу воду в мисочку, і ми жадібно з неї хлебчемо.





Опісля смикаю Пауля за штанину. Невже він забув про ласощі? Я ж їх цілком і сповна заслужив! Зрештою, за всю прогулянку я жодного разу не зупинявся і не задирав лапу, аби повідомити наступникам, що я тут був. Хоча це доволі важлива інформація!

Пауль виймає пакетик із ласощами. Змушений відзначити, що я чудово виховав свого двоногого. ХІ-ХІ.

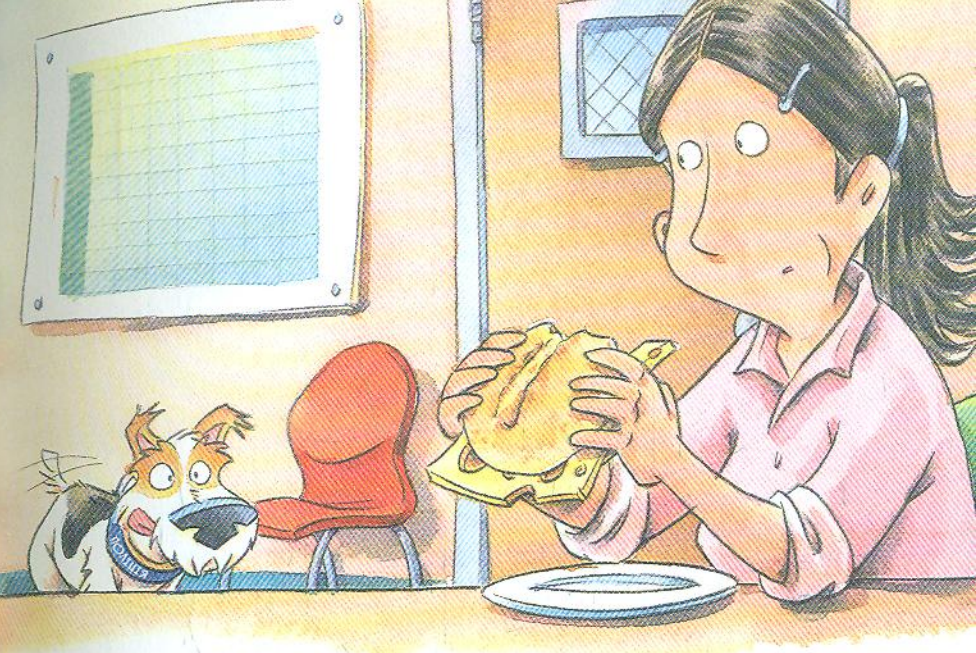
О ні, на його телефоні дзвонить будильник.

— Дідько! Вже так пізно! Ходімо, Перчику. Треба поспішати, бо нічна зміна вже почалася.

ШМИГ — і пакетик із ласощами зникнув, як і не було. ПЕРЕПРОШУЮ? Ображено за-

стрибую в авто. М'яко кажучи, я не фанатію від нічної зміни. Ввечері не маю ані найменшого бажання ганятися за злочинцями. Хочеться лише зручно вмотитися на дивані й хропти. ПОЗІХА-А-АЮ! Та це не допоможе. Поліціанти зобов'язані працювати і в нічні зміни теж.





Щойно влітаємо з Паулем на дільницю, як наштовхуємося на старшого інспектора Вальтера, який демонстративно витріщається на годинник.

— Зміна почалася три хвилини тому, колего! — гримає він.

Вальтер — шеф Пауля.

Він постійно невдоволено бурмоче. Особливо — через мене. Мовляв, то я миску з водою перекину, то поцуплю кекси, які лежать

по всьому відділку. Проте навіщо мені тоді добрий нюх?

Колежанка Пауля Назрін думає, що Вальтер насправді не зі злості так на всіх гримає. Утім, якщо не зі злості, тоді навіщо так лаятися? Можна ж спокійно поговорити. Ех, часом я зовсім не розумію цих двоногих.

НЮХ-НЮХ... А що це так смачно пахне? О, Назрін наминає канапку із сиром. **ОЙ!** Як же бурчить у животі!